

Arrest

nr. 132 945 van 10 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN ELSLANDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is Het Rijk binnengekomen op 1 mei 2014 door middel van een toeristenvisum.

Op 3 oktober 2014 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen om reden dat zij de termijn van haar visum heeft laten verstrijken.

De verzoekende partij gaf geen gevolg aan voormeld bevel.

Op 4 november 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de uiterst dringende noodzakelijkheid

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. De huidige vordering werd ingediend binnen de vijf dagen na de kennisgeving van bestreden beslissing. Tevens staat het vast dat de verzoekende partij vastzit met het oog op verwijdering naar de Verenigde Staten. De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. Eerste middel

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over de gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de richtlijn 2008/115), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoekende partij stipt aan dat zij nog een procedure heeft lopen voor de Raad tegen een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Ze stelt dat de richtlijn in dergelijk geval voorziet dat moet overwogen worden om geen terugkeerbesluit uit te vaardigen. Voorts stelt ze dat in de bestreden beslissing nergens melding wordt gemaakt van artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115 en evenmin van de wet van 9 januari 2012. Tot slot stipt ze aan dat er in haren hoofde geen gevaar op onderduiken bestaat, noch dat zij een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat de richtlijn 2008/115 gedeeltelijk werd omgezet naar Belgisch recht door de voormelde wet van 19 januari 2012. De Raad stelt vast dat het desbetreffend artikel van de terugkeerrichtlijn niet werd omgezet in Belgisch recht (concordantietabel *Parl. St.* nr. 53, 1825/002, p. 41), daar de wet van 19 januari 2012 (BS 17 februari 2012) slechts voorzag in een gedeeltelijke omzetting van voornoemde richtlijn. Evenwel merkt de Raad op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Het artikel stelt immers *“overweegt, [...], de lidstaat ervan af te zien”*. Echter, deze bepaling van de terugkeerrichtlijn is op zichzelf geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de lidstaten of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd.

Hoe dan ook luidt artikel 6.5 van de voormelde richtlijn:

“Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.”

Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er voor de verzoekende partij een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van haar verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming van verblijf. Het hangend beroep bij de Raad tegen een eerder bevel om het grondgebied te verlaten kan bezwaarlijk als dergelijke procedure worden aanzien. De verzoekende partij heeft dan ook geen enkel belang bij het aanvoeren van voormeld artikel. Bovendien kon de verzoekende partij ten allen tijde gebruik maken van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet.

Aangezien de verzoekende partij zich niet dienstig kon beroepen op artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115 diende de verwerende partij geen melding te maken van dit artikel in de bestreden beslissing.

Evenmin diende de verwerende partij melding te maken van de wet 19 januari 2012, nu deze wet slechts de gedeeltelijke omzetting van de richtlijn 2008/115 omzet in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Het volstaat aldus om te verwijzen naar de dienstige artikelen van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij haar beslissing niet afdoende in rechte gemotiveerd heeft. Zo blijkt overigens dat het bestreden bevel verwijst naar de artikelen 7, alinea 1, 27 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat er in haren hoofde geen enkel risico op onderduiken bestaat, dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij nergens in de bestreden beslissing melding maakt van een gevaar op onderduiken. De Raad ziet dan ook niet in hoe zulks zou kunnen aantonen dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Betreffende de verklaring van de verzoekende partij dat er geen actueel en reëel risico is dat zij zich zal onttrekken aan de autoriteiten, dient in zoverre zij hiermee doelt op de vermelding in de bestreden beslissing dat zij de reglementering niet respecteert en

het weinig waarschijnlijk is dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zulks zijn feitelijke grondslag vindt in het administratief dossier. De verzoekende partij maakt in deze stand van het geding geenszins aannemelijk dat de verwerende partij zich niet heeft gebaseerd op ernstige en objectieve elementen.

Een schending van de aangevoerde bepalingen kan in deze stand van het geding niet worden aangenomen.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.2. Het tweede middel

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, eerste lid 1° en 12°, tweede lid van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 13 van het EVRM, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel van haar middel verwijst de verzoekende partij naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en stelt dat hieruit volgt dat de verwerende partij rekening dient te houden met het gezinsleven. Ze vermeldt dat in het bevel geen melding werd gemaakt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat zulks betekent dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

In deze kan de verzoekende partij niet worden gevolgd. Het bestreden bevel werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Dit vormt de rechtsgrond van de bestreden beslissing en deze is dan ook terug te vinden in de bestreden beslissing. Zoals de verzoekende partij aanstipt dient de verwerende partij bij het nemen van een bevel onder meer rekening te houden met het gezinsleven. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont echter aan dat de verwerende partij in het bestreden bevel omstandig motiveert omtrent het door de verzoekende partij voorgehouden gezinsleven. Aldus lijkt de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd. Het is dan ook niet nodig dat de verwerende partij nog eens expliciet melding maakt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is niet ernstig.

In een tweede onderdeel van het middel voert de verzoekende partij aan dat de motivering waarbij enkel verwezen wordt naar artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet niet volstaat. Ze stelt dat het bevel minstens dient te motiveren omtrent de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

In casu blijkt dat de bestreden beslissing niet enkel verwijst naar artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet doch dat deze beslissing ook een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM onderzoekt. Het argument van de verzoekende partij mist aldus feitelijke en juridische grondslag.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM dient erop gewezen te worden dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232).

In casu voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ze stelt dat de verwerende partij slechts gedeeltelijk rekening hield met het feit dat zij een relatie heeft in België. Ze stipt aan dat zij zich bij de gemeente Beveren reeds geïnformeerd heeft naar de mogelijkheid om te huwen of wettelijk samen te wonen. Evenwel is een procedure gezinshereniging maar mogelijk vanaf 21 jaar. Zij wil haar relatie verder ontplooiën. Ze betwist dat de verplichting om terug te keren geen breuk uitmaakt van familiale relaties. Voorts stelt ze dat ze sinds haar verblijf in België geen enkel contact meer heeft met haar familie. Ze stelt geen hechte banden meer te hebben met haar land van herkomst. Ze verduidelijkt dat ze een slechte relatie heeft met haar stiefvader. Ze had wel een goede relatie met haar moeder doch ze werd door haar stiefvader het huis uitgezet omwille van het gegeven dat ze een hond had. Vervolgens is ze ingetrokken bij een nicht in California. Voorts stipt ze aan dat de familie van haar partner haar persoonlijk en financieel onderhoudt. Bij een terugkeer zal zij echter op straat belanden aangezien zij geen woonst en geen financiële middelen heeft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip familie- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. In de bestreden beslissing wordt het vermeende gezinsleven niet meteen weerlegd of betwist door de verwerende partij, doch worden de verklaringen van de verzoekende partij inzake een vermeend gezinsleven aan een onderzoek onderworpen, zodat dient vastgesteld te worden dat er in deze stand van het geding minstens een indicatie is van een gezinsleven.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating voor de verzoekende partij. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de faire balance toets. De bestreden beslissing werden genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ;

EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu heeft het vermeende gezinsleven zich ontwikkeld op een ogenblik dat het verblijf van de verzoekende partij precair was. Zowel zij als haar partner behoorden te weten dat de verzoekende partij na het verstrijken van haar visum verplicht zou zijn om terug te keren naar haar herkomstland. Bovendien kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat er geen huwelijksakte werd opgesteld of wettelijke samenwoning werd geregistreerd. Indien de verzoekende partij haar relatie verder wil ontplooiën zou men kunnen verwachten van de verzoekende partij dat zij de nodige procedure opstart om haar verblijfsrecht te legaliseren. Evenwel is een terugkeer niet definitief. Mits het respecteren van de geldende wettelijke bepalingen staat het de verzoekende partij vrij om na verloop van tijd opnieuw een visum aan te vragen. Waar zij stelt dat een terugkeer een breuk inhoudt van haar familiale relaties kan zij al evenmin worden gevolgd. Er zijn in deze stand van het geding geen elementen aan de Raad bekend die erop zouden wijzen dat de verzoekende partij zich voor de periode van de tijdelijke terugkeer niet zou kunnen laten vergezellen door haar partner of dat haar partner haar niet zou kunnen bezoeken in haar land van herkomst. Overigens blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole dat haar partner haar in het verleden reeds is komen opzoeken. De huidige moderne communicatiemiddelen (skype, viber, facebook, messenger,...) laten de verzoekende partij toe een innig contact te onderhouden met haar partner. Het betoog van de verzoekende partij weet niet te overtuigen. Waar de verzoekende partij stelt dat ze geen goed contact heeft met haar stiefvader en zelfs door hem is buiten gesmeten en hiermee wenst aan te tonen dat zij nergens terecht kan, dient te worden aangestipt dat zij zelf verklaarde dat zij nadat zij was buiten gesmeten uit het ouderlijk huis bij haar nicht in California introk. Zij brengt in deze stand van het geding geen gegevens aan waaruit zou blijken dat zij niet opnieuw bij haar nicht kan intrekken. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij evenmin of zij nog andere familieleden heeft. Het betoog van de verzoekende partij dat zij geen hechte banden heeft met haar land van oorsprong wordt op geen enkele wijze gestaafd en lijkt eerder tegengesproken te worden door haar verklaring dat zij sinds bij haar nicht inwoonde. Waar zij ook nog aanstipt dat zij persoonlijk en financieel ondersteund wordt door de familie van haar partner, maakt zij niet aannemelijk dat ze haar bij een terugkeer niet persoonlijk en financieel zouden kunnen ondersteunen. Aldus kan er aan haar verklaring dat zij een terugkeer op straat zal belanden aangezien zij geen woonst en financiële middelen heeft, in deze stand van het geding weinig geloof aan worden gehecht. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Aangezien de schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Het tweede onderdeel van haar middel is niet ernstig.

In een derde onderdeel van haar middel voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij diende na te gaan of er minder dwingende maatregelen dan een vasthouding konden worden toegepast, temeer er in haren hoofde geen risico op onderduiken bestond.

In casu is het derde onderdeel van het middel gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

Echter dient tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep te worden ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

In de aangegeven mate is het derde onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

Het tweede middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU